గోమెన్నసాయ్

"ఏయ్ పిల్లా ! నీ పేరేమీ బాగోలేదు –"

ఒక్కక్షణం కుంపటి విసరడం మాని ఇటుతిరిగింది సరోజ. ఆ తిరగడంలో భుజంమీదుగా ముందుకొచ్చిపడింది ఆమెజడ.

"ఓహోహో" అనుకున్నాడు శేషగిరి ఆజడ విన్యాసాన్ని వీక్షించినవాడై.

"ఏమిటి?"

"ఏమీలేదు గానీ – ఇందాకా నేను వేయించిన ప్రకటన వినలేదూ?" భ్రుకుటి ముడిచింది సరోజ.

"అదే నోయ్.... నీ పేరు నాకు నచ్చలేదు...." ఓ క్షణం ఆగి, "బొత్తిగా

నచ్చలేదు...." అని ఒత్తి పలికాడు శేషగిరి.

వచ్చిన నవ్వును దాచుకొంది సరోజ.

"మరి నియంతలా అణిచేస్తావేం ఆ నవ్వును–"

"కారణం ఉందిలేండి ; నే నించక్కా నవ్వుతానని మీరన్నారుగా?"

"నేనేమిటి మీ బావగారుకూడా 'మా మరదలు నవ్వితే జలతరంగం మీద శంకరాభరణంలా వుంటుందోయ్' –అని మెచ్చేసుకున్నారు."

"మరే ?.... అంచేత అంతోటి ఆభరణాలనవ్వులు ఉత్తినే పంచిపెట్టబడవు–"

"మరి?"

"సాయంకాలం సినిమాకు తీసుకెళ్ళాలి..."

"అలాగేనోయ్ అనూరాధా!"

"అనూరాధెవరు?"

"అదే .... నే నిందాక చెప్పబోయేసరికి నవ్వులూ ఖరీదులు అని బయలుదేరి నా ఏకాగ్రతనంతా నాశనం చేశావు –"

"సెలవివ్వండి..."

"నీ పేరు మార్చాలి ..."

"ఏం?"

"నాకు నచ్చలేదు–"

"ఎందుకనో –?"

"బాగులేదు కనుక –"

"వనజ అంటే బావుంటుందా మీకు –?" అని అతడి మొహంలోకి తొంగి చూసింది సరోజ.

"సందు దొరికితే చాలు మా ఆఫీసు టైపిస్టునలా నమిలేస్తావెందుకు?"

"పోనీ మిస్. మెంజీస్ అని పెట్టుకోనా?"

"ఛీ –మరీ భూతదయ లేకుండా పోతూంది నీకు ... ఆ అమ్మాయి ఎప్పుడో పెళ్ళికాకముందర నాకు ఉత్తరాలు రాసింది కదా అని–"

"ఊ..రాస్తుంది.... రాస్తుంది ... ఉత్తరాలేనా, ఇంకేవన్నా రాసిందా?" పరుషంగా వత్తింది సరోజ స్వరం.

"ఉదాహరణకు?"

"ఏం – సెంటు రాయకూడదూ?"

నవ్వాడు శేషగిరి "కాబట్టి సుందరమ్మా...నీ ప్రస్తుతపు పేరు తీసేసి అనూరాధ అని పెట్టుకో–"

"పెట్టుకుంటే నన్నేమని పిలుస్తారటా?"

"ముద్దుగా రాధా అనో, ముచ్చటగా అనూ అనో పిలుచుకుంటా"

"ఈ పేర్లవెనుక మధురస్మృతులేమయినా వున్నాయేవిటి?" అల్లరిజల్లులు కురిసే కళ్ళతో అడిగిందామె.

"పాహి పాహి... రాముడి తర్వాత రాముడంతటి ఏకపత్నీ వ్రతుడిని నన్ను పట్టుకుని ఇలా అన్నావంటే నీకు శాపం తగులుతుంది, జాగ్రత్త"

"....ఒంటిమీద జందెప్పోగయినా లేదు గాని శాపంట శాపం ..." అని కుంపటివైపు తిరిగింది సరోజ.

"మరీ క్యూబా లా మాట్లాడక నీ మొగుడనేవాడు చెప్పిన మాట వినడం నేర్చుకో" అని సలహా ఇచ్చాడు శేషగిరి.

"తమరు చైనా లా మొండికెత్తక వెళ్ళి కూచుని పేపరు చదువుకోండి అ తర్వాత కాంగోలో ఏమయిందో వ్యాసం రాసి చూపించండి...." అంది సరోజ కుంపట్లో నిప్పులు సరిచేస్తూ –

సరోజకు కోపం వస్తుంది. రావాలి. తాను పోగొట్టాలి– అదీ శేషగిరి వ్యూహం.... "ఏయ్ రాధా!"

"ఏమిటండి మీ బాధా ?"

"ఒక్క బాధకాదే రాధా – ఇది యొక బాధాతోరణాలగాధ...." అని శేషగిరి దీనంగా ఉపన్యాస ధోరణిలోకి దిగేసరికి, గిన్నెదించి కుంపటిని మూలకు లాగేసి, ఇటు తిరిగి పద్మాసనం వేసుకుని, అరచేతి మీద మొహం ఆనించి, శౌనకాది మహామునుల్లా కూర్చుంది సరోజ.

శుకమహర్షిలా మొదలెట్టాడు వాళ్ళాయన :

"మొట్టమొదటి సారి ఎగ్జిబిషన్ లో నువ్వు మెరుపులా కన్పడ్డప్పుడు నువ్వు జ్యోత్స్న వని నమ్మాను... బీచిరోడ్‌లో దీపస్తంభం పక్కన నా కోసం నిలుచున్నప్పుడు నీ పేరు లత అయితే ఎంత బాగుండునో అనుకున్నాను ... మన పెళ్ళిపత్రికలో నీపేరు చూడగానే కల్యాణి అనాలనిపించింది ... ఆరోజు రాత్రి మనింటో కట్టేసిన దూడకు నువ్వు సపర్యలు చేస్తుంటే నిన్నుకరుణా అని పిలుద్దామని తోచింది..."

"ఊ..." అంది జోత్స్న–లతా–కల్యాణీ–కరుణ, మెరుస్తున్న కళ్లతో .

"ఎందుకో – నిన్న రాత్రి నువ్వు ఎవరో కాదు, నా రాధవే అనిపించింది – పొద్దున్నే నీతో – ఆమాట చెప్పాలనుకుని –"

"అనూరాధా – అని పిలిచారు .. అంతేనా?"

"పోనీ వీటన్నిటిలో ఏదయినా ఒక్క పేరు నెన్నుకోరాదూ?" అని సూచించాడు భర్త.

"నాకేది నచ్చలేదు–"

"అయితే నీకు నచ్చిన పేర్లు చెప్పు. వాటిలో నాకు ఇష్టమయిన దానిని చెబుతాను–.." అని రాజీ పడ్డాడు శేషగిరి.

అరనిముషం ఆలోచించింది సరోజ.

"వాసవదత్త - ఎలా వుందీ?" అని అడిగింది.

"వసపోసిన గిత్తలావుంది-"

"వాణీ-యో?"

"బాణీ బావులేదు"

"సుషమ?"

"విషమంగా ఉంది-"

"మంగళ-?"

"మరీ రేజర్ గుర్తుకొచ్చేలా వుంది-"

క్షణం ఆగి పలికింది సరోజ."పోనివ్వండి ...ఇంకోరకం పేర్లు చెబుతాను. వాటిలో మీకు నచ్చింది తప్పక వుండితీరుతుంది."

"నీ ప్రయత్నాలకు నా సహకారం ఎప్పుడూ వుంటుంది" అన్నాడా ఆదర్శపురుషుడు.

"వెంకటసుబ్బమ్మ" అని పలికి పరీక్షగా శేషగిరిని చూసింది సరోజ. అతడు కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

"లక్ష్మింనరుసు-" ఇది విని చేతులతో చెవులు మూసుకున్నాడు శేషగిరి.

అతడి చేతిని బలవంతాన లాగిపారేసి చెవిలో చెప్పింది సరోజ -"అలిమేలుమంగ-"

"ఆపు ఆపు !! సరోజే బాగుంది ; ఎంతో బాగుంది -" అని కళ్ళు చెవులు తెరిచాడు శేషగిరి.

శేషగిరి నేడిపిస్తే తన చెవులు పిండుతాడు. అది సాకుగా అతడి ముక్కు పట్టి లాగొచ్చు - అదీ సరోజ పథకం.

"ఎబ్బే సరోజ మరీ పాతకాలం పేరండీ... కొత్తదేదయినా పెట్టుకోవాలని నాకూ వుంది -"

"చాల్లేవమ్మాయ్ చాలు - ఏదో నేరక ఇందులోకి దిగాను... ఇంకా లెంపలు వాయించడమెందుకు?"

చిరునవ్వుల మువ్వలు గలగలలాడాయి.

"హుం....రోజు రోజుకు రెచ్చిపోతున్నావు...నీభర్త-అనగా నీదేవుడు - ఇలా పరాజితుడై పశ్చాత్తాపం వగైరా పడిపోతుంటే సిగ్గూ - భక్తీ లేకుండా నవ్వుతావా?"

"అది కాదండీ - ఆదివారం పొద్దున్నే నా పేరు మీద పడ్డారుకదా తమ అభిధానాన్ని గురించి ఆలోచించారూ?"

ఆశ్చర్యంతో నిండాయి అబ్బాయి నయనాలు.

చిలిపిగా చెదిరాయి అమ్మాయి పెదవులు

"ఏమండోయ్.... కాస్త అవధరించండి ! 'శేష' అంటే 'మిగిలిపోయినది' అని అర్థమండి. గిరి అంటే కొండ... అని తాత్పర్యమండి- తమ నామానికి మిగిలిపోయిన కొండ అని టీక వస్తుందండి". నవ్వణచుకోలేని సరోజచెక్కిళ్ళలో కుంకుమ వర్షించింది.

"మిగిలిపోయిన కొండకాకపోతే కుండ అనుకో నాకేం – నీ మొగుడి పేరేగా!"

"మిగిలిపోయిన కుండ!! మిగిలి–పోయిన–కుండ" అని రెండుసార్లు అనుకుని "బాగుందిస్మండీ– కొండ కన్నా ఇదేనయం!" అంది సరోజ – అల్లరి మీద అమాయకత్వం పూసి.

"అంతగా నవ్వేయకోయ్...అమాత్రం విద్య నాకూ వచ్చు...కావాలంటే చెబుతా విను... రోజా అంటే గులాబీపువ్వు. తెలిసిందా... 'స' అంటే – తో –అని అర్థం–"

"ఏదీ, మన–చేతన్–చే– తోడన్–తో– యేనా?"

"ఆ–అదేగాని, నువ్వు చిన్నయసూరిలా అడ్డం రాకు...ఏం...ఆరెండర్థాలూ కలిపి నీ పేరుకు నిలువునా భాష్యం చెబుతే గులాబీతో వుండునది అనగా ముల్లు అని తేలుతుంది" అని విజయగర్వంతో చూసిన శేషగిరి మరుక్షణం కెవ్వుమన్నాడు.

"ఏయ్, నన్నలా గిల్లావెందుకూ?"

"ముల్లునికదూ?" అన్న సరోజ వీపుమీద ఒక్కటి వడ్డించి – "కొండనికదూ – అంచేత!" అని సంజాయిషీ ఇచ్చాడు శేషగిరి.

"ఇంతకూ ఈపూట మన భోజనం ఎవరింట్లోనో?" –అంది సరోజ వీపు రుద్దుకుంటూ–

"కావాలంటే హోటలుకెళ్దాం. సాయంకాలం సినిమా అన్నావుగా, అలాగే అదీ కానిద్దాం..."

ఎందుకో ఎత్తుమారుతూందని తెలుసుకుంది తల వూపింది సరోజ.

"ఆ ముదురుపచ్చ చీరమీదకు నల్ల,జరీ బార్డర్ చోళీ ఇవ్వాళే కొనుక్కుందాం –ఏం...?"

"థాంక్స్!" అని –అతడి కళ్ళల్లోకి చూసింది సరోజ. అమె చూపుని తప్పించుకుంటూ శేషగిరి ఏదో నసిగినట్లనిపించింది.

"గొణుక్కోపోతే అదేదో వినపడేలా చెప్పరాదూ?"

"అబ్బే ఏముందీ– ఏమీ లేదుగాని సరోజా నీకింత చక్కగా కాఫీ తయారు చెయ్యడం ఎవరు నేర్పారా అని నాకెంతో ఆశ్చర్యం వేస్తూంటుంది."

"ఓహో, ఇదన్నమాట కథ ?" నవ్వుల పున్నమి ముందరి దశమిరేఖ మెరిసింది.

"నిజంగానే సరోజా, ఎందరెందరో తయారు చేసిన కాఫీలు తాగాను కానీ, నీలా అద్భుతంగా చేయగల్గినవారింకొక్కరు కన్పించలేదు నాకు–"

"కవిగారి అభిప్రాయం కనుక్కున్నాను, కానీబొత్తిగా లాభంలేదు మహాశయా ..... ఎన్ని డొంకతిరుగుళ్ళు వెంబడి వచ్చినా – మీకు రెండోసారి కాఫీ ఇవ్వబడదు ఇహ దయ చెయ్యండి..."

"అబ్బే –రెండో సారి కాఫీ కావాలని నే నెప్పుడన్నాను? ఏదో సెలవురోజుకదా, కాస్త తీరికవుంది కదా, కాఫీ నువ్వెంచక్కా చేస్తావో చెబుతాంకదా, ఎటూ దాన్నిగురించి చెబుతున్నప్పుడు దాంతస్పదియ్య ఉదాహరణకయినా ఓ అరగ్లాసెడు చేతిలోవుండడం

బావుంటుందికదా – అని సూచించబోయానుగానీ–"

"సూచనలు, యోచనలూ ఈ పూట ఫలించవు –" అని స్పష్టంగా చెప్పింది సరోజ.

"ఏం–?"

"ఏవేమిటి ఏం?.... నెలరోజులకింద మీరేం చెప్పారో గుర్తులేదూ ? ...టీ తాగితాగి కృష్ణ మీనన్ అపశంగా కిందపడిపోయాడని చెప్పలేదూ? ...కాఫీ తాగితాగి మీ హెడ్ క్లర్కు అల్సర్ తో పోయాడని వివరించలేదూ."

"ఆ రోజేదో ఊసుపోక కబుర్లు చెబుతే అలా కన్నాంబలా మీదికొస్తావేం–"

"చక్కగా గంటకింద గ్లాసెడు కాఫీ తాగి మళ్ళీ తయారయ్యారేం?"

"ఏం –ఎందుకవనూ, ఎందుకవనూ అంట? ఇది నా ఇల్లు; ఇదినా హక్కు; ఇది నా స్వరాజ్యం– "అంటూ పేట్రేగిపోయాడు శేషగిరి.

"అయితే?–"

"అయితే –? నాకుకాస్త –కుంచెం – చాలతక్కువ– ఉహూ కొద్దిగా కాఫీ కావాలి!!"

"ఓహో!"

"ఓహో ఏవిటి సోహో?– మాటలు చాలించి యాక్షన్– అనగా చర్య తీసుకొమ్మ, లెమ్మ"

"ఊ...ఇంకా?"

"ఫ్రా–సరోజినీ బెఫెల్ ఇస్ట్ బెఫెల్"

"ఏ–వి–టి?"

"బెఫెల్ ఇస్ట్ బెఫెల్ –"

"అంటే?"

"అజ్ఞంటే ఆజ్ఞే" అని ఈ జర్మనువాక్యతాత్పర్యం ;'ఫ్రా' –అంటే శ్రీమతి అని అర్థం –" అని హిట్లర్ బట్లర్ లో చిరునవ్వేశాడు శేషగిరి.

సరోజ లేచింది.

మన జర్మన్ దెబ్బ కీవిడ అదిరిపోయింది. కాఫీపొడుం డబ్బాదులను అలమార లోంచి తీసేందుకు లేచింది – అని భ్రమ పడ్డాడు నాయకుడు.

ఆమె అలమారకు తాళం వేసింది, శేషగిరి భస్మం అయిపోయాడు.

తాళాలగుత్తిని చీరెకొంగుకు ముడేసింది. కొంగుతీసి నడుములో చెక్కుకుంది. ఎడమ చేతిని నడుము కానించింది. నిల్చునే చేయి జాపింది "బెఫెల్ ఈస్, నాట్ బెఫెల్ ఇహ లేవండి"

"నీ జర్మనింగ్లీషు మిశ్రమం నీకాఫీలాలేదు–"అని ఆమె చేతినందుకుని లేచాడు శేషగిరి.

ఇంతలో వీధివైపునుండి ఎవరో బావురుమని అరుస్తున్నట్లు వినిపించగా అటు చెవి పెట్టాడు శేషగిరి. క్షణానికి రెండుసార్లు చొప్పన తన్నెవరో పిలుస్తున్నట్లు

గ్రహించినవాడయి,వాయువేగంతో వెళ్ళి తలుపులు తీశాడు.

"ఓహో కోనేటిరావా !! రావోయ్ కోనేరూ, రా"

"ఏరా అబ్బీ -ఇంకాస్సేపుంటే తలుపులు తీయించడానికి పోలీసుల్ని పిలిపించేవాడివి-" అని జోకు పారేసి, నవ్వేసి, కుర్చీ నలంకరించేశాడు కోనేటిరావు.

"ఏవిట్రా కోనేటం,ఇలా కొట్టుకొచ్చేశావేం ...ఆ...ఊ...కబుర్లేమిటి ? విశేషాలేవిటి? మీ ఆవిడ పురుడోసుకునీసిందా? మీతమ్ముడెక్కడో జాయినయ్యాట్టగా? ఇల్లుగలావిడ మీ వాటామీద కొత్తపెంకుల్ని కప్పిందా? అసలు కప్పదా? -కార్యాలయంలో ఎడ్ క్లర్కేవంటాడు" అని రపరప ప్రశ్నలడిగేసి జవాబులు కూడా వినకుండా, వంటింటికేసి తిరిగి "సరోజా!" అని పిలిచాడు శేషగిరి.

తలుపువారకొచ్చి నిల్చుందావిడ.

"సరోజా , మా కోరావు , కోరావు - అని చెబుతుంటానే ఆ కోనేరే వీడు !!" అని కొటేల్యుడిలా నవ్వి -కాస్త "మా ఇద్దరికీ కాఫీ పట్టుకొస్తావూ?" అని ముగించాడు.

గిరుక్కున తిరిగిన సరోజవీపు చూస్తున్న శేషగిరికి "అబ్బే - ఇప్పుడు కాఫీ ఎందుకురా-" అన్న కోనేటి కంఠం విన్పించింది.

"కాఫీ ఎందుకేవిటి నీ మొహం...అది మన హక్కు-" అన్నాడు శేషగిరి.

అర్థమయినట్లు నవ్వేసిన కోరావు-"అదికాదోయ్ ఇది కడుపా, కోనేరా? ఎన్నిసార్లు తాగడం" -అని నవ్వి, ఇందాక శేషగిరి ఏకరువు పెట్టిన ప్రశ్నల లిస్టుకు వరుసగా సమాధానాలు వల్లిస్తున్నాడు-

సరోజ వెండిపళ్ళెంలో రెండు కప్పులుంచి తెచ్చింది. తలవంచుకుని కోనేటి పక్కనో కప్పంచింది. ఘుప్పమంది కాఫీ కమ్మదనం.

"మా ఆవిడ చేతి కాఫీ ఏ-వన్ గా వుంటుందిరా కోనేరూ" అంటూ సరోజకళ్ళల్లోకి చూశాడు శేషగిరి. అపాటి కావిడ అతడి పక్కన రెండో కప్పునుంచి లోపలికి వెళ్ళిపోవడం జరిగింది.

"మరే ...కాఫీ అచ్చం కొబ్బరినీళ్ళల్లా వున్నాయి శేషం ఎంత అదృష్టవంతుడివో!!!"

గర్వంగా నవ్వుతూ తన కప్పులోకి చూసిన శేషగిరి చెంప ఫెళ్ళుమన్నట్లనిపించింది. లోపలెక్కడో సరోజఘల్లుమన్నట్లు కూడా అనిపించింది.

అతడి కప్పులో చిక్కటి పాలు తెల్లగా నవ్వాయి. కాఫీని చప్పరిస్తూ సమాధానాలు సాగించింది కోనేటిలోని కంఠం.

శేషగిరి బుర్ర తళుక్కుమంది.

"సరోజా!"

వచ్చింది.

"మా కాఫీలో మరీ ఇంత ఎక్కువ పంచదార వేశావేం ?... ఒ గ్లాసుతో డికాక్షన్ తెచ్చిపెడతావూ?" అతి వినయంతో అడిగాడు శేషగిరి.

"అబ్బే ...నాదానిలో పంచదార సరిపోయిందే" అన్న కోనేటి స్వరం మహా యుద్ధం లోవున్న చెలికాడిచెవి కందలేదు.

సరోజ వచ్చింది; రంగున పెట్టింది డికాక్షన్ గ్లాసును –తక్షణం వెళ్ళిపోయింది.

ఆ డికాక్షన్ పాలతో కలిపి ఆరగిస్తూ "ఊ ...నే చెప్పానుకదుటోయ్ ...కాఫీ తయారు చెయ్యడం అన్నది ఒక పేద్ద మహా –గొప్ప–కళ–" అన్నాడు శేషగిరి.

అవునన్నాడు కోనీరు– అదన్నాడు ఇదన్నాడు; ఎన్నో అని ఆఖరికి బయటికి ప్రవహించేశాడు .

లోపలికి నడిచాడు శేషగిరి.

వంటిల్లు మూసివుంది.

ఆ పక్క గదిలో సోఫాలో కూర్చునుంది సరోజ. ఆమె మొహానికడ్డంగా దిన పత్రిక వుంది.

పత్రికను లాగి పారేశాడు శేషగిరి.ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది. నేలమీద ఆమె కాళ్ళ దగ్గర కూర్చున్నాడు.

"సరోజా!"

ఆమె కళ్ళు మూసుకునే వున్నాయి.

ఆమె తెల్లచీర నల్లంచును సరిచేస్తూఅన్నాడు "సరోజినీ !గోమెన్నసాయ్!!"

ఆమె కళ్లుతెరిచింది. నోరు తెరవకనే ప్రశ్నించింది.

శేషగిరి చెప్పాడు:"జపాను భాషలో గోమెన్నసాయ్ – అంటే – నన్ను క్షమించు–అని అర్థం–"

ఆమె కళ్ళు నమ్మనన్నాయి–

"అవునోయ్!!"

ఇంక,వాళ్ళిద్దరిమధ్య

తానెందుకని

దూరం–

సిగ్గుపడి–

పోయింది!

(ఆంధ్ర సచిత్ర వారపత్రిక, జూన్ '61)